

DE BUURVROUW

SHORT THRILL

JOSJE SWINKELS

DE BUURVROUW

Ze heeft het gelezen. Dat zie ik aan de blauwe vinkjes. Ze is zo'n angsthaas, die nieuwe buurvrouw. Durft niets te zeggen. Zelfs niet toen ik in haar lievelingsjurk, die ik van haar geleend had, twee gaten had geknipt, ter hoogte van haar borsten. Ik zou willen dat ik haar gezicht kon zien, op het moment dat ze de jurk over haar hoofd laat glijden. Gniffelend pak ik de fles witte wijn uit de koelkast. Mijn lange, zorgvuldig gelakte nagels tikken tegen het groene glas.

Net als ik, is ze gescheiden. Met dat verschil dat zij elke maand een riant bedrag aan alimentatie mag ontvangen. Daar gedraagt ze zich ook naar. Ze groet wel als we elkaar tegenkomen, maar ze meent er niets van. Dat zie ik zo. Ik heb een neus voor dit soort fake-figures.

Toen ze hier net woonde, had ik een feestje. Nou ja, eigenlijk heb ik bijna elk weekend wel iets te vieren. De drank vloeit meestal rijkelijk en van een spiegeltje met wit poeder ben ik ook niet vies.

Van te voren had ik netjes een briefje bij haar in de brievenbus gestopt. Het was die avond warm geweest. Vrienden hadden weer andere vrienden meegenomen. Terwijl de stem van Marianne Weber door de tuin schalde, werd er binnen gezellig gedanst. Mijn tegelvloer leent zich daar bij uitstek voor.

Het was al ver in de middag toen ik de volgende dag, half verrot, ontwaakte in de armen van een knakker die ik helemaal niet kende. Aan mijn dijen te voelen, hadden we niet alleen maar geslapen.

Ik buig me over het scherpje van de telefoon. Ze negeert me, omhoog gevallen trutje. *Ik zie dat je het gelezen hebt en ik weet dat je thuis bent. Ik ben er over een kwartiertje.* Mijn nagels maken een tikkend geluid op de toetsjes.

Anyway, toen ik haar later tegenkwam in de supermarkt, sprak ze me erop aan. Ze had last gehad van de tikkende hakken en het gebonk van het bed tegen de slaapkamermuur.

Ik kan je vertellen: niemand bepaalt wat ik moet doen of laten. Ook zij niet. Noem me gewetenloos. Maakt me geen reet uit.

Heb inmiddels al leuke dingen in huis staan. En mooi beddengoed. Eerlijk is eerlijk.

Angsthaas heeft wel smaak. Als ze na haar werk met het briefje van de bezorger op de stoep staat, lieg ik er lekker op los.

‘Nee hoor, niemand gezien.’

De bel klinkt luid door haar hal. Op mijn naaldhakken loop ik langs haar heen.

‘Andrea, ik wil vanavond graag je auto lenen.’ Het praten gaat nog wat lastig door de botoxinjecties, die ik gisteren heb laten zetten. Ik zie de twijfel in haar ogen. Ruik haar angstzweet.

‘Tuurlijk, buuf. Daar ligt de sleutel.’ Ze wijst naar het bakje op het gangtafeltje. Ik draai me om maar voordat mijn hand de sleutel kan pakken, voel ik een enorme stomp in mijn rug. Ik wankel en verlies mijn evenwicht. In gedachten vervloek ik mijn stiletto’s. Met mijn hoofd smak ik op de punt van het tafeltje en vervolgens klap ik op de vloer. Door mijn zwarte kunstwimpers zie ik haar over me heen buigen.

‘Zo! Dit had ik veel eerder moeten doen,’ is het laatste wat ik hoor.